

Η δήλωση Τσίπρα, ότι θα μπορούσε να στηριχθεί και στον Καμμένο για να σχηματισθεί κυβέρνηση που θα διακόψει την καταστροφική μνημονιακή πορεία, πρέπει να θεωρηθεί, εφόσον βέβαια επιμένει στη γραμμή αυτή και δεν υποκύψει στους δήθεν «αριστεριστές» γραφειοκράτες του, εν δυνάμει, η αρχή μιας από τις σημαντικότερες πολιτικές πρωτοβουλίες της ελληνικής Αριστεράς μετά τον εμφύλιο.

Για πρώτη φορά, ηγέτης της Αριστεράς φεύγει, στα λόγια τουλάχιστον ακόμα, αλλά και αυτά έχουν την αξία τους, από το στενό, παραταξιακό «καβούκι», που προσδιόρισε η συμφωνία Στάλιν-Τσώρτσιλ του Οκτωβρίου 1944 και αποδέχτηκε το ΚΚΕ, και από την «ψυχολογία της ήττας», που σφράγισε την παράταξη της αριστεράς μετά το 1949. Με τη δήλωσή του, ο επικεφαλής του ΣΥΡΙΖΑ απευθύνεται στο απειλούμενο έθνος, αρχίζοντας, δειλά έστω, να του προτείνει-προσφέρει, σε μια τραγική στιγμή της νεώτερης ιστορίας του, μια λύση, που ο ελληνικός λαός μπορεί να δεχτεί ή να απορρίψει, στις εκλογές και μετά.

Η σφοδρή επίθεση που έκανε στον Τσίπρα η εφημερίδα «Νέα», με το αλάνθαστο (και «ταξικό», όπως θα έλεγαν οι φίλοι «επαναστάτες» του ΣΥΡΙΖΑ), κριτήριό της, ακολουθούμενη από όλο το συγκρότημα του δικομματισμού, συνιστά αναμφίβολα την καλύτερη επιβεβαίωση της ορθότητας της γραμμής του και της ευφύιας, που επέδειξε στην περίπτωση αυτή ο ηγέτης του ΣΥΡΙΖΑ, ευθυγραμμιζόμενος με το βαθύτερο ένστικτο του αγωνιούντος για τη χώρα του, σταδιακά αφυπνιζόμενου και ανθιστάμενου ελληνικού λαού. Που δεν ενδιαφέρεται σήμερα πρωτίστως για αριστερά και δεξιά, ούτε για τους γελοίους προεκλογικούς καυγάδες δύο συνεργαζόμενων-αλληλοϋβριζόμενων κομμάτων, που τον κατέστρεψαν, λεηλάτησαν και πρόδωσαν. Οι πολίτες ενδιαφέρονται να σταματήσουν την καταστροφή της χώρας, να εξασφαλίσουν δουλειά και αμοιβή, σύνταξη και επιβίωση. Θέλουν να πάρουν πίσω την Ελλάδα τους από την τρόικα και τα κόμματα που την κατέστρεψαν.

Όπως ήταν αναμενόμενο, δεν ήταν λίγα τα στελέχη και του ίδιου του ΣΥΡΙΖΑ που «έπεσαν να φάνε τον Τσίπρα», κατά την έκφραση άριστου γνώστη της «εσωκομματικής κουζίνας». Αυτό ήταν επόμενο να συμβεί και, στην πραγματικότητα, μάλλον επιβεβαιώνει την ορθότητα της γραμμής του που ενοχλεί, ακριβώς γιατί βγάζει από τη «βολή» του έναν ανεπαρκή, συντηρητικό μηχανισμό, που δεν ξέρει να κάνει πολιτική, έχει κάνει τέχνη την επίκληση της ιδεολογίας για να μην αγωνίζεται και δεν έχει μεγάλη διάθεση να αντιμετωπίσει τα πραγματικά, τραγικά προβλήματα της χώρας. Για να είμαστε πιο ακριβείς, δεν διανοείται

Το ιστορικό βήμα του Αλέξη Τσίπρα

Συντάχθηκε απο τον/την Yiannis Aeras
Παρασκευή, 04 Μάιος 2012 06:26

να μπει στον δρόμο της Μέρκελ και των Τραπεζών που επιτίθενται στην Ελλάδα. Προτιμά τους κινδύνους της ήττας της χώρας από το Μνημόνιο, από τους κινδύνους να δείξει σε όλο το μεγαλείο του την ανεπάρκειά του.

Σημερινοί επικριτές του Τσίπρα δεν αμφισβήτησαν πολύ πιο συζητήσιμους συμβιβασμούς, όπως την κοινή εκλογική κάθοδο με τη δεξιά (1956), την ΕΑΔΕ, τη συγκυβέρνηση με Μητσοτάκη ή το Μάαστριχτ. Όπως λέει συνεργάτης του κ. Τσίπρα: «Τι προτείνουν όσοι αντιδρούν; Να μη δώσουμε διέξοδο στο λαό; Να προτείνουμε να συνεχίσει με τα κόμματα του Μνημονίου;»

Μέχρι τώρα, ο ΣΥΡΙΖΑ αντιμετώπιζε με φόβο και αδυναμία τον Καμμένο, με αποτέλεσμα να χάνει ψήφους προς αυτόν. Τώρα, για πρώτη φορά μοιάζει, εκ των αντιδράσεων του (όπως και των ΚΚΕ και ΔΗΜΑΡ) να προκαλεί αμηχανία. Οι «πούροι αριστεροί» μιλάνε βέβαια για «ιδεολογική άβυσσο» με τον Καμμένο, αλλά ο τρόπος να ξεκαθαρίζουν τα ζητήματα είναι η πράξη. Τώρα, καλείται ο κ. Καμμένος να δείξει πως εννοεί την ανάγκη υπέρβασης των παραταξιακών τειχών ενώπιον εθνικής ανάγκης και την ανάγκη σύνθεσης εθνικού-κοινωνικού που επαγγέλλεται.

Το πρόβλημα που αντιμετωπίζει η Ελλάδα δεν επιδέχεται δύο χιλιάδες απαντήσεις. Αν συμφωνεί κάποιος με το Μνημόνιο, πρέπει να ψηφίσει ΠΑΣΟΚ/ΝΔ. Αν δεν συμφωνεί, πρέπει να επιδιώξει σχηματισμό κυβέρνησης που θα επαναδιαπραγματευθεί τις δανειακές υποχρεώσεις και θα πάρει έκτακτα μέτρα σωτηρίας. Τα υπόλοιπα είναι ανεύθυνες σαχλαμάρες, πολιτικαντισμοί, υπεκφυγές.

Του Δημήτρη Κωνσταντακόπουλου

Το είδαμε [ΕΔΩ](#)